

- 3) Klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i ujętego w załączniku do dyrektywy 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, które przewidują, pod pewnymi warunkami, możliwość ustabilizowania zatrudnienia pracowników naukowych w publicznych instytucjach badawczych, którzy zawarli umowę na czas określony, lecz odmawiają takiej możliwości pracownikom naukowym zatrudnionym na uniwersytecie, którzy zawarli umowę na czas określony.
- 4) Klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i ujętego w załączniku do dyrektywy 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, które – w drodze odstępstwa, po pierwsze, od zasady ogólnej mającej zastosowanie do wszystkich pracowników publicznych i prywatnych, zgodnie z którą od 2018 r. maksymalny okres trwania stosunku pracy na czas określony jest ustalony na 24 miesiące, w tym z przedłużeniami i odnowieniami, a także po drugie, od zasady mającej zastosowanie do pracowników administracji publicznej, zgodnie z którą nawiązywanie tego rodzaju stosunków jest uzależnione od istnienia tymczasowych i wyjątkowych potrzeb – zezwalają uniwersytetom na zawieranie z pracownikami naukowymi umów na czas określony wynoszący trzy lata, z możliwością ich przedłużania maksymalnie na okres lat dwóch, bez uzależniania zarówno ich zawarcia, jak i ich przedłużenia od istnienia tymczasowych i wyjątkowych potrzeb uniwersytetu oraz które zezwalają również, po zakończeniu pięcioletniego okresu, na zawarcie z tą samą osobą lub z innymi osobami kolejnej umowy na czas określony tego samego rodzaju w celu zaspokojenia tych samych potrzeb w zakresie kształcenia i potrzeb badawczych co w przypadku poprzedniej umowy.
- 5) Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i ujętego w załączniku do dyrektywy 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, zgodnie z którymi pracownicy naukowci, którzy zawarli umowę na czas nieokreślony, mają możliwość, w sytuacji gdy uzyskali oni krajowe uprawnienia naukowe, poddania się szczególnej procedurze oceny w celu wpisania ich do wykazu profesorów nadzwyczajnych, podczas gdy możliwość ta nie przysługuje pracownikom naukowym zatrudnionym na umowę na czas określony, nawet jeśli oni również uzyskali krajowe uprawnienia naukowe, w przypadku gdy ci ostatni wykonują taką samą działalność zawodową i świadczą takie same usługi na rzecz studentów w zakresie kształcenia jak pracownicy naukowci zatrudnieni na czas nieokreślony.

(¹) Dz.U. C 161 z 11.5.2020.
Dz.U. C 19 z 18.1.2021.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 grudnia 2022 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-125/20) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość otaczającego powietrza – Artykuł 13 ust. 1 – Załącznik XI – Systematyczne i ciągle przekraczanie wartości dopuszczalnych dwutlenku azotu (NO₂) w niektórych strefach i aglomeracjach Hiszpanii – Artykuł 23 ust. 1 – Załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekroczenia – Odpowiednie środki]

(2023/C 54/03)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A.C. Becker, M. Jauredagui Gómez i M. Noll-Ehlers, następnie przez A.C. Jauregui Gómez i M. Nolla-Ehlers, i, wreszcie, M. Noll-Ehlers i E. Sanfrutos Cano, w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo S. Jiménez García i J. Ruiz Sánchez, a następnie przez J. Ruiz Sánchez, w charakterze pełnomocników)

Sentencja

1) Królestwo Hiszpanii:

- nie zapewniając, aby nie przekraczano w sposób systematyczny i ciągły, po pierwsze, rocznej wartości dopuszczalnej dwutlenku azotu (NO₂) począwszy od 2010 r. do 2018 r. włącznie, w strefach ES 0901 Obszar Barcelony i ES 1301 Madryt, a także, począwszy od 2010 r. do 2017 r. włącznie, w strefie ES 0902 Walleès – Baix Llobregat, i, po drugie, godzinowej wartości dopuszczalnej NO₂ począwszy od 2010 r. do 2018 r. włącznie, w strefie ES 1301 Madryt, uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy, oraz

— nie przyjmując począwszy od dnia 11 czerwca 2010 r. środków odpowiednich do zapewnienia przestrzegania wartości dopuszczalnych NO₂ w strefach ES 0901 Obszar Barcelony, ES 0902 Vallès – Baix Llobregat i ES 1301 Madryt, uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 23 ust. 1 w związku z załącznikiem XV tej dyrektywy, a w szczególności zobowiązaniu do zapewnienia, aby plany ochrony powietrza określały środki odpowiednie do zagwarantowania tego, aby okres przekraczania wartości dopuszczalnych był jak najkrótszy.

- 2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa, poza własnymi kosztami, dziewięć dziesiątych kosztów poniesionych przez Komisję Europejską.
- 4) Komisja Europejska pokrywa jedną dziesiątą poniesionych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 25.5.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus – Estonia) – AS Veejaam, OÜ Espo/AS Elering.

(Sprawa C-470/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pomoc państwa – Wsparcie dla energii ze źródeł odnawialnych – Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014 – 2020 – Efekt zachęty w przypadku pomocy, o którą wnioskowano po rozpoczęciu prac nad danym projektem – Artykuł 108 ust. 3 TFUE – Obowiązek zgłoszenia – Konsekwencje naruszenia obowiązku zgłoszenia]

(2023/C 54/04)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: AS Veejaam, OÜ Espo

Druga strona postępowania: AS Elering

Sentencja

- 1) Punkty 49 i 50 wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym ustanawiającym system pomocy na energię ze źródeł odnawialnych umożliwiający wnioskodawcy uzyskanie wypłaty pomocy nawet wtedy, gdy wniosek został złożony po rozpoczęciu prac nad danym projektem.

- 2) Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020

należy interpretować w ten sposób, że:

pomoc państwa może mieć efekt zachęty, jeżeli inwestycja, jakiej podmiot gospodarczy dokonał w celu dostosowania się do zmiany warunków uzyskania pozwolenia środowiskowego, które jest niezbędne dla działalności tego podmiotu, prawdopodobnie nie miałyby miejsca w przypadku braku wypłaty rozpatrywanej pomocy.